

ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಶಾಂತಾರಾಮ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಹಾಗಂತ ಅವರು ಸಮಾಧಾನದಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಗಾಗ, ಯಾರಾದರೂ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಹಂಗಿಸುತ್ತ, ವ್ಯಂಗ್ಯ ಮಾಡುತ್ತ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ನೇರವಾಗಿ ಮಾತಾಡುವ, ಕುಳಿತು ಉಣಿ ವುದೆಲ್ಲ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇದ್ದರೂ ಒಂದೊ ಸುಮ್ಮೆನಿವುದು, ಇಲ್ಲ ಹಂಗಿಸುವುದು.

ತೀ ನಮೆವೆ ಕೀರಿಯ ಮಗಳ ಮದುವೆ ನೈಯಾಯಿತು. ಆ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತನ್ನಯಾರಿ ತೋಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ ಮದುವೆಗೆ ಕರೆಯುವ, ಬಂಗಾರ, ಜವಳಿ ತರುವ, ಚಪ್ಪುರ ಹಾಕಿಸುವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಿತ್ಯದ ಒಂದು ಕರ್ತವ್ಯ ಎನ್ನುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದರು. ನಂತರ ಶಂಖುವಿನ ನೋಕರಿಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಓಡಾಡಿದರು. ಆದರೆ, ಮನಯ ಎಲ್ಲ ವ್ಯವಹಾರ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಿರಿಯ ಮಗ ಶಾಂತಾರಾಮನಿಂದ, ಬೇರೆ ಯಾರಿಗೂ ಓಡಾಡುವ ಹಾಗೆ ದುಡ್ಡ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ಅವರಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಪಕ್ಕದ ಮುಖಿಂಡರ ಜೊತೆ ಹತ್ತಿರದ ಸಂಬಂಧವಿತ್ತು ಮತ್ತು ಯಾರನ್ನು ಕ್ಷಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಕೇಳುವ ದಾಢಿತನವಿತ್ತು. ಅವರು, ಆರಂಭದ ರಾಜೇಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹಣದ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಜಿಸಿಲಿಲ್ಲ. ನಂತರ ಅವರಿಗೆ ಯಾರ, ಯಾವುದರ ಮೇಲೂ ಮಮಕಾರ ಇದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವನ್ನು ರಾಜಕೀಯ ವ್ಯವಹಾರದಂತೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತಿತ್ತು. ಈಗ ಅವರ ವರನೆ ಬದಲಾಗಿತ್ತು. ತಾವು ಮಾಡಿಕೊಡುವ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಲಂಚ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ! ಹೆಚ್ಚು ದುಡ್ಡ ಕೊಟ್ಟು ಮಾಡಿಸಬೇಕಾದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಕಡಿಮೆ ದುಡ್ಡ ಕೇಳಿ ಫಿಂಟಿಗೆ ಬೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ನಂತರ ದುಡ್ಡ ಕೊಟ್ಟವರು, ‘ಇವನಿಗೆ ಲಂಚ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನೇ...’ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದನ್ನೇನು ಅವರು ಹಣ್ಣಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ, ಆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬೇರೆ. ಆಗಲೇ ಅವರು ಬಧುಹಿನ ಎಲ್ಲ ಆರ್ಥರೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಂತಿದ್ದರು. ಚುನಾವಕೆ ಬುದರೆ, ಯಾವ ಪಕ್ಕದವರು ಕೆರದರೂ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ದುಡ್ಡ, ಕಾರು ಕೊಟ್ಟರಾಯಿತು. ಅವರು ಅರಿಸಿ ಬರಬೇಕು, ಬರಬಾರಾದು ಏರಡೂ ಅವರಿಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಪಕ್ಕದ ಪ್ರಚಾರವನ್ನು ಜೀವನ್ನರಣ ಸಂಗತಿ ಎಂಬಂತೆ ಮಾಡುತ್ತ, ಜನರನ್ನು ಹುಣ್ಣಿಸಿಸುವಂತೆ ಭಾವಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವರ ಮಾತುಗಳಿಗ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನರಂಜನೆಯ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಇಳಿದಿತ್ತು.

ಹೀಗೆ ಕೈ ಕಾಲು ಗಟ್ಟಿಯಿರುವವರೆಗೆ ಏನೇನೊ ಮಾಡಿ, ಏನೇನೊ ಹೇಳಿ ಈಗ ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮನಿರಸನೆಗೊಂಡಂತಿದ್ದರು...

ಅವರು ದಾಟಿದ ವರಯಸ್ಯನ್ನು ಶಂಖುವೂ ಈಗ ದಾಟುತ್ತಿದ್ದ. ನಗರದಲ್ಲಿ ನೋಕಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಆನಿಗೆ ಸಣ್ಣಂದಲೂ ಕತ್ತ ಬಿಡಿಸುವ ಹವ್ಯಾಸ. ಶಾಲೆಯ ಪಟ್ಟಿಯ ಮೇಲೆ, ಪುಸ್ತಕಾಳ ಮೇಲೆ ಕಂಡಕಂಡದ್ದನ್ನು ಬಿಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ದೊಡ್ಡವನಾದಂತೆ ಇದರಲ್ಲಿ ತಾನು ಏನಾದರೂ ಸಾಧಿಸಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆ. ಕಿಟ್ಟ ದೊಡ್ಡ ಕಲಾವಿದರ ಚಿತ್ರ ನೋಡಿದ. ಕೆಲವು ತರಬೇತಿಗಳಿಗೂ ಹೋಗಿಬಾದ. ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಪ್ರಕಟವಾದವು. ‘ಅಡ್ಡಿಲ್’ ಎಂದು ಕೆಲವರು ಹೋಗಿದರು. ಮುಂದೆ ಯಾಕೊ ಏನೋ ಆರಕ್ಕೆ ಏರಲಿಲ್ಲ, ಮೂರಕ್ಕೆ ಇಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅವನಲ್ಲಿ ಏಂತೆವಾದ ಹತಾಶೆ ಅವರಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಇದರಲ್ಲಿ ಏನೋ ಸಾಧಿಸುವುದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಪುರಸ್ಕಾರ ಪಡೆಯುತ್ತೇನೆ ಎನ್ನುವುದು ಅಕಾಶಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟ ಏನಿಯ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವೊಂದಕ್ಕೆ ಕಲಾವಿದರೊಬ್ಬರು ಬಂದಿದ್ದರು. ಅವರು ಹತ್ತಿರ ಪಟ್ಟಿಯ ಮೇಲೆ ಹಸ್ತಾಕ್ಷರ ಪಡೆಯಲು ಹೋದ. ಅವರು ಬೋ ಸಹಿ ಮಾಡಲು ಮುಂದಾದಾಗ, ‘ಸರ್ ಏನಾದರೂ ಬರೆದು ಕೊಡಿ’ ಎಂದ. ಅವರು, ‘ಕಲೆ ಎಲ್ಲರನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುತ್ತದೆ. ಕೆಲವರನ್ನು